

har Indsigelse at fremsætte mod noget Medlem af samme. Fremstattes en saadant af Nogen og det paagældende Medlem er villig til at vige sit Sæde, eller noget Medlem, uagtet ingen Indsigelse mod ham fremkommer, formener, at han ei bør deeltage i Sagens Paakjendelse, kan saadant Medlem fratræde Retten, saafremt denne ikke finder nogen Betænkkelighed derimod. I andet Fald bliver Spørgsmaalet, om muligt strax, at afgjøre ved en Kjendelse.

Naar noget Medlem saaledes frivilligen eller ifølge Kjendelse fratræder Retten, foranstaltes, at en Anden beordres til i hans Sted at indtræde i samme. Dette bør om muligt skee strax, i hvilket Fald Retten imidlertid forbliver samlet.

Undersøges Sagen i et Krigsforhør og Indsigelse fremsættes mod noget Medlem af Krigsforhøret, tilføres Protocolen saavel Grundene for Indsigelsen, som en Erklæring fra den, imod hvem den er fremsat. I dette Tilfælde, som ogsaa naar et Medlem fremsfører til Protocolen den Formening, at han ikke bør deeltage i Sagens Behandling, hæves derefter Mødet, og Melding afgives i Kjøbenhavn til Marineministeriet og ellers til Jurisdictionshøfen. Naar den, mod hvem Indsigelse er fremsat, er villig til at vige sit Sæde, og Marineministeriet eller Jurisdictionshøfen ingen Betænkkelighed finder derved, og ligesaa naar de ikke antage, at der kan være Noget imod, at et Medlem fratræder ifølge egen Formening om ei at burde deeltage i Retsbehandlingen, beordres en anden i hans Sted. I andet Fald afgjøres det opstaaede Spørgsmaal ved en Krigsbrets Kjendelse; dog kan, hvis det paa Grund af Sagens Omstændigheder er af Bigtighed, at Undersøgelsen ikke standser, indtil en Krigsbret kan paakjende Spørgsmaalet, strax beordres et andet Medlem til at indtræde i Krigsforhøret.

Gjøres Indsigelse mod Sagens Behandling ved den anordnede Ret, eller noget af Rettens Medlemmer formener, at Sagen ikke egner sig til Behandling ved samme, bliver Spørgsmaalet derom at afgjøre af Krigsbret; dog bliver Intet derom at paakjende, naar vedkommende Befalingsmand, som har anordnet en Undersøgelse ved Krigsforhør, finder Anled-

ning til at frasælde Sagens Forfølgning paa den befalede Maade.

At Indsigelse fremsættes mod noget Medlem af et Krigsforhør eller mod Sagens Behandling ved et saadant, er isvrigt ikke til Hinder for, at Krigsforhøret, hvis Indsigelsen ansees for ugrundet, foretager de Undersøgelseshandlinger, som ikke uden Skade for Sagen kunne opsættes.

§ 71.

Auditøren leder paa sit Ansvar Gangen i Undersøgelsen. Han fremsætter de fornødne Spørgsmaal til de Mødende, som skulle afhøres, nedskriver deres Svar i Protocolen, forelæser dem Forklaringerne og modtager deres Erklæring om, hvorvidt disse ere rigtigt tilførte, fører Protocol over de øvrige Forhandlinger, forsyner de Documenter, som fremlægges, med Paategning herom og med fortløbende Nummere, og har overhovedet under den nærmere Bestemmelse, som indeholdes i § 72, at bedømme, hvilke Undersøgelseshandlinger der skulle foretages og i hvilken Orden de bør følge paa hverandre, samt at iagttage, at de foregaae paa befalede Maade.

§ 72.

Rettens Formand har at vaage over, at de forestkrevne Forhandlinger foregaae i den Orden, som er bestemt, med den Værdighed, som bør være forbunden med en Retshandling, og at de Mødende ikke tilsidefatte den Retten skyldige Agtelse. De militære Medlemmer skulle meddele Auditøren de Dplysninger, som han maatte ønske angaaende Gjenstande, herhørende til deres Fag, og staae tilligemed Auditøren til Ansvar for Protocolens Rigtighed, hvorfør de bør være opmærksomme saavel paa de Forklaringer, der afgives, som paa deres Dplysning for de Afhørte.

Antager noget af de militære Medlemmer, at Auditøren ved Afhøringen har forbigaaet Noget, som kunde tjene til Sagens Dplysning, har misforstaaet eller ikke notagtigen tilført de afgivne Forklaringer, eller at isvrigt Noget kunde være at erindre ved Retsbehandlingen, bør han gjøre Auditøren opmærksom derpaa, men Erindringen bør altid fremsættes saaledes, at Rettens Værdighed ikke lider derved, og at Afhøring eller anden Rettergangs-